

Arrest

nr. 286 930 van 30 maart 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155 / 101
5100 JAMBES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 20 juli 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 februari 2023.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN, loco advocaat C. DE TROYER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij hun huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. In het kader van zijn huidig verzoek verklaarde verzoeker dat hij nieuwe bewijzen meegebracht heeft die hij eerder wegens omstandigheden niet kon neerleggen. Hij herhaalde dat hij in een bloedwraakzaak zou verkeren. Ofschoon hij geen bedreigingen meer gekregen heeft omdat hij momenteel hier is, vreest hij nog steeds dat de tegenpartij hem zal vermoorden omdat zijn vader, die intussen naar Tirana is verhuisd, via tussenpersonen vernomen heeft dat de familie N. hem niet gaat vergeven. Hij verklaarde ook dat, indien hij vermoord zou worden, hij niet zou weten wie er voor zijn dochter en zijn ongebooren zoon zou zorgen. Ter staving van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legde hij de volgende documenten neer: zijn Albanees paspoort, zijn Albanese identiteitskaart en zijn Belgisch rijbewijs, een document van de politiechef van Shkodër met een beschrijving van de door hem ondervonden problemen – dit document legde hij neer om aan te tonen dat Albanië geen veilig land is – en een geboorteakte van zijn dochter E. die in België geboren werd.

In het kader van haar huidig verzoek verklaarde verzoekster dat zij in een bloedwraak zou verkeren, dat zij en haar kind in Albanië verborgen zullen moeten leven en dat haar epilepsie in Albanië niet behandeld kan worden. Zij legde verschillende Albanese en Belgische medische documenten neer ter staving van haar medische problemen waarvoor zij in Albanië niet afdoende kon behandeld worden. Zij legde ook nog een ziektebriefje neer waaruit blijkt dat zij op 10 mei 2022 niet aanwezig kon zijn voor haar gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Hun eerste verzoek werd kennelijk ongegrond bevonden door het Commissariaat-generaal omdat zij geen overtuigende feiten of elementen hadden aangebracht waaruit kon blijken dat zij voor de door hen aangehaalde problemen met de N.'s geen of onvoldoende beroep konden doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Albanië zouden kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. De medische problemen van verzoekster hielden geen verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Hun beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 266 552 van 12 januari 2022.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet

bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal op gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen. Het is de taak van verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers hier in gebreke blijven.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

5. Verzoekers hebben een attest, uitgereikt door de politiechef van Shkodër, gevoegd aan hun verzoekschrift. De Raad merkt op dat het attest zich reeds bevindt in het administratief dossier. De Raad wijst erop dat het attest een gesolliciteerd karakter heeft en werd opgesteld ten behoeve van verzoekers in het kader van hun verzoek om internationale bescherming. Daarnaast betreft het attest louter een beschrijving van de door verzoekers aangehaalde feiten, maar blijkt niet op basis van wie zijn/haar verklaringen het zou zijn opgesteld door de politie.

Waar verzoekers beweren dat het attest een officieel document opgesteld door een officiële instantie in Albanië zou zijn, heeft de Raad ernstige bedenkingen bij het officiële karakter van het attest. Hoe dan ook blijkt niet uit het attest dat de Albanese politie hen niet zou willen of kunnen beschermen. Evenmin tonen zij dit aan met hun opmerking dat de politie in het attest niet openlijk zal erkennen inefficiënt te zijn of niet in staat te zijn om de burgers te beschermen.

Verzoekers stellen verder dat uit het attest zou moeten worden afgeleid dat ondanks de indiening van twee klachten door de vader van verzoeker, de politie niets heeft gedaan om F. N. aan te houden of zelfs maar te intimideren of te ontmoedigen.

De Raad wijst erop dat voorgaand betoog omtrent de inhoud van het attest tegenstrijdig is met hun verklaringen afgelegd in het kader van hun eerste verzoek waaruit blijkt dat verzoeker noch zijn vader ooit een klacht hebben ingediend aangaande de problemen met F. N. bij politie. Bovendien leggen verzoekers geen van deze beweerde klachten uit 2016 en 2017 neer in het kader van hun verzoek om internationale bescherming.

De Raad wijst dienaangaande op hetgeen werd vastgesteld in het arrest nr. 266 552 van 12 januari 2022 in het kader van hun eerste verzoek:

“De Raad benadrukt echter dat de commissaris-generaal terecht benadrukt dat wat er ook van zij, verzoekers geen overtuigende feiten of elementen aanbrachten waaruit kan blijken dat zij voor de door hen aangehaalde problemen met de N.'s geen of onvoldoende beroep konden doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Albanië zouden kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend worden aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming, quod non in casu.

De commissaris-generaal stelt met verwijzingen naar verzoekers' verklaringen gemotiveerd vast:

“Zo blijkt uit uw verklaringen dat u en uw vader zich allebei naar aanleiding van het (bloed)wraakprobleem slechts één keer tot de politie gewend hebben. De dag na de vechtpartij op het voetbal sprak u de politie aan in het café waar de politie gewoonlijk koffie dronk en de aanwezige politieagenten verklaarden dat ze ervoor zouden zorgen (CGVS, p. 19). Toen bleek dat de politie niets deed ging uw vader twee weken later nog eens langs bij de politie en hij kreeg er te horen dat het maar een gevechtje was geweest (CGVS, p. 19). Dat de politie na een informeel gesprek op café geen stappen heeft ondernomen, zoals u beweerde, kan echter verschillende redenen hebben, bijv. omdat ze oordeelde, zoals uw vader later te horen kreeg, dat het incident op zich onvoldoende zwaarwichtig was om er prioriteit aan te geven. Uit uw verklaringen blijkt echter tevens dat ondanks dat u niet tevreden was met deze houding van de politie, jullie niets hebben ondernomen om het volgens jullie gebrekkig politieoptreden aan te klagen (CGVS, p. 20). Nergens uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u sinds uw poging om in 2016 met de politie contact op te nemen, klacht heeft ingediend (CGVS, p. 19-20). Dat Albanië doordrongen is van de criminaliteit en dat het geen zin heeft om naar te politie te stappen omdat de politie toch niets doet – de politie houdt zich er enkel mee bezig als er effectief een moord gepleegd is –, is een blote bewering die niet ondersteund wordt door objectieve feiten en door de hieronder geciteerde informatie van het Commissariaatgeneraal (CGVS, p. 19-20; p. 23). Immers, uw neef M. werd na het schietincident opgepakt en veroordeeld tot achttien jaar cel wegens moordpoging op F. N. en werd opgesloten in de gevangenis. Bovendien, zo blijkt nog uit de artikels die u neerlegde, werd hij in het verleden al veroordeeld wegens illegaal wapenbezit (CGVS, p. 16). In dit verband kan er ook gewezen worden op het feit dat de vader van F. in het verleden in aanraking is gekomen met politie en gerecht en dat hij werd opgesloten in de gevangenis (CGVS, p. 12; p. 16). Hieruit kan bezwaarlijk afgeleid worden dat de Albanese autoriteiten onwillig of onkundig zouden zijn om naar aanleiding van criminele feiten op te treden.” (eigen onderlijning).

Verder zet de commissaris-generaal, onder verwijzing naar het geconsulteerde bronnenmateriaal, onder meer uiteen dat blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen, dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen, en hij somt concrete realisaties en initiatieven op onder meer in het kader van de bloedwraakproblematiek en in de strijd tegen corruptie.

Verzoekers halen in hun verzoekschrift opnieuw aan dat verzoeker de politie vertelde over zijn problemen en dat zijn vader nadien naar het politiebureau ging. Door te herhalen slagen verzoekers er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in dit kader. Dit is evenmin het geval waar zij aanhalen dat wat de arrestatie en de veroordeling van verzoekers neef M. betreft, het niet om dezelfde beschuldigingen gaat. Verzoekers nemen de beschermingsmogelijkheden en initiatieven op de korrel, doch zij kunnen zich niet verschuilen achter algemene verwijzingen naar onder meer corruptie, noch kunnen zij zich beperken tot het op algemene wijze in vraag stellen van het daadwerkelijk karakter van de bescherming. Doorheen hun algemeen betoog in hun verzoekschrift tonen verzoekers niet aan meerdere ernstige persoonlijke pogingen te hebben ondernomen om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te bekomen. Zij trachten de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, maar zij slagen er hoe dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekers zeggen te vrezen. Verzoekers tonen niet in concreto aan en zij maken aldus geenszins aannemelijk dat het hen, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot de door hen verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. De verwijzing naar en het voegen van algemene informatie bij het verzoekschrift, zoals verzoekers doen, volstaan niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hen in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X). De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins

een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

(...)

4.1. De verzoekende partijen benadrukken ter terechtzitting dat er voor hen geen effectieve hulp is in Albanië. Zij lichten toe dat politie en justitie corrupt zijn en er om die reden geen effectieve hulp mogelijk is. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partijen lijken voor te houden ter terechtzitting, werd wel degelijk onderzoek gevoerd naar dit aspect. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt echter vast dat de verzoekende partijen met hun betoog voorbijgaan aan de desbetreffende vaststellingen in voornoemde beschikking. Uit de bestreden beslissing en voornoemde beschikking blijkt dat: "wat er ook van zij, verzoekers geen overtuigende feiten of elementen aanbrachten waaruit kan blijken dat zij voor de door hen aangehaalde problemen met de N.'s geen of onvoldoende beroep konden doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Albanië zouden kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten." De Raad benadrukt dat internationale bescherming immers slechts kan worden toegekend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmodaliteiten, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men eerst hierop een beroep doet, uitgeput zijn. De verzoekende partijen kunnen zich niet verschuilen achter een algemene verwijzing naar de aanwezigheid van corruptie bij politie of justitie. Het betoog van de verzoekende partijen over het gebrek aan effectieve hulp of bescherming berust niet op meerdere ernstige persoonlijke pogingen van de verzoekende partijen om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te (trachten te) bekomen. Deze vaststellingen worden uitgebreid toegelicht in de bestreden beslissing en in de voornoemde beschikking. De verzoekende partijen gaan hier niet op in, laat staan dat zij erin slagen deze in een ander daglicht te plaatsen. Kortom, de verzoekende partijen tonen niet in concreto aan en maken aldus geenszins aannemelijk dat het hen, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissingen die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot de door hen verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert."

6. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 22 maart 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Albanees – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verzoekende partijen volharden in hun verzoekschrift en in de daarin aangevoerde problemen m.b.t. bloedwraak door de familie N. In de mate dat het door hen bijgebrachte attest van de politie van Shköder wordt beoordeeld op grond van zijn gesolliciteerd karakter, stellen zij dat een mogelijk gesolliciteerd karakter nog niet maakt dat de erin opgetekende verklaringen niet overeenstemmen met wat werkelijk is gebeurd. Verder hebben zij geen opmerkingen.”

Waar de verzoekende partijen ter terechtzitting betogen dat, in de mate dat het door hen bijgebrachte attest van de politie van Shköder wordt beoordeeld op grond van zijn gesolliciteerd karakter, een mogelijk gesolliciteerd karakter nog niet maakt dat de erin opgetekende verklaringen niet overeenstemmen met wat werkelijk is gebeurd, maken zij slechts een selectieve lezing van de gronden van voormelde beschikking. Hierin wordt immers niet enkel vastgesteld dat het attest een gesolliciteerd karakter heeft en werd opgesteld ten behoeve van de verzoekende partijen in het kader van hun verzoek om internationale bescherming, doch ook dat niet blijkt op basis van wiens verklaringen het zou zijn opgesteld door de politie. Hierop gaan de verzoekende partijen niet in. Tevens herneemt en benadrukt de Raad volgende gronden van voormelde beschikking:

“Hoe dan ook blijkt niet uit het attest dat de Albanese politie hen niet zou willen of kunnen beschermen. Evenmin tonen zij dit aan met hun opmerking dat de politie in het attest niet openlijk zal erkennen inefficiënt te zijn of niet in staat te zijn om de burgers te beschermen.

Verzoekers stellen verder dat uit het attest zou moeten worden afgeleid dat ondanks de indiening van twee klachten door de vader van verzoeker, de politie niets heeft gedaan om F. N. aan te houden of zelfs maar te intimideren of te ontmoedigen.

De Raad wijst erop dat voorgaand betoog omtrent de inhoud van het attest tegenstrijdig is met hun verklaringen afgelegd in het kader van hun eerste verzoek waaruit blijkt dat verzoeker noch zijn vader ooit een klacht hebben ingediend aangaande de problemen met F. N. bij politie. Bovendien leggen verzoekers geen van deze beweerde klachten uit 2016 en 2017 neer in het kader van hun verzoek om internationale bescherming.”

Vervolgens wijst de Raad in voormelde beschikking op wat hij hierover in zijn arrest van 12 januari 2022 met nummer 266 552 in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partijen heeft vastgesteld.

Ook omtrent deze vaststellingen bewaren de verzoekende partijen het stilzwijgen ter terechtzitting. Door louter aan te halen dat een mogelijk gesolliciteerd karakter van het attest nog niet maakt dat de erin opgetekende verklaringen niet overeenstemmen met wat werkelijk is gebeurd, formuleren zij geen concrete en dienstige argumenten die hier een ander licht op werpen.

Waar de verzoekende partijen voorts ter terechtzitting aangeven te volharden in hun verzoekschrift en in de daarin aangevoerde problemen m.b.t. bloedwraak door de familie N., evenals waar zij besluiten dat zij verder geen opmerkingen hebben, blijven de verzoekende partij eveneens in gebreke concrete opmerkingen aangaande de in voormelde beschikking opgenomen grond te formuleren en gaan zij ook hierbij in het geheel niet in op de in voormelde beschikking aangevoerde gronden. Derhalve voeren zij geen concrete en valabele argumenten aan die deze gronden ontkrachten of weerleggen.

De verzoekende partij brengen bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissingen en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg brengen de verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES